

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/271/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916209654
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7916209654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v spore žalobcu: A. M., E.. X. X. XXXX, I. O.Á. XXXX/XX, XXX XX Z., zast: Advokátska kancelária Hudzík & Partners, s.r.o., Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, proti žalovanému: Helmech, o.z., IČO: 42 406 404 ,Pod Brehom 137/17, 076 05 Brehov, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov, 2C/286/2016-62 z 10.10.2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že určil, že právny úkon zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 16.02.2015, uzavretá medzi O.E. L., X. L., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. I. XXX/XX, XXX XX I. ako predávajúcim a žalovaným Helmech o.z., so sídlom Pod Brehom 137/17, 076 05 Brehov, IČO: 42 406 404 ako kupujúcim, ktorej predmetom sú nehnuteľnosti evidované Okresným úradom Poprad, Katastrálnym odborom na LV č. XXXX, k.ú. S. J. a to parcela registra „C“ parc. č. 685/5 zastavané plochy a nádvoria o výmere 44m², parcela registra „C“ parc. č. 972/2 orná pôda o výmere 72m², parcela registra „C“ parc. č. 972/3 zastavané plochy a nádvoria o výmere 383m², parcela registra „C“ parc. č. 972/4 orná pôda o výmere 118m², parcela registra „C“ parc. č. 972/10 zastavané plochy a nádvoria o výmere 48m², parcela registra „C“ parc. č. 972/11 zastavané plochy a nádvoria o výmere 94m², parcela registra „C“ parc. č. 972/12 zastavané plochy a nádvoria o výmere 61m², rodinným dom súp. č. XXX nachádzajúci sa na parcele registra „C“ parc. č. 972/11 zastavené plochy a nádvoria o výmere 94 m², dvojgaráž súp. č. XXX nachádzajúca sa na parcele registra „C“ parc. č. 972/12 zastavané plochy a nádvoria o výmere 61 m², ktorých vklad vlastníckeho práva bol povolený Okresným úradom Poprad, Katastrálnym odborom pod č. vkladu V354/2015 je voči žalobcovi právne neúčinný (I. výrok), a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (II. výrok).

2. V žalobe žalobca tvrdil, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/75/2014-171 zo dňa 28.04.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.07.2015, v III. výroku predmetného rozsudku vykonateľnosť dňa 04.08.2015, mal povinný O. L. súdom uloženú povinnosť, zaplatiť žalobcovi ako oprávnenému dlžnú sumu vo výške 10.000 € s 2% úrokom mesačne od 27.03.2009 do 27.06.2009 a nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania a trovy právneho zastúpenia. Rovnako bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/75/2014-171 potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Poprad sp.zn. 17C/75/2011-149, týkajúci sa povinnosti zaplatiť žalobcovi ako oprávnenému 9% ročný úrok z omeškania od 30.06.2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Rozsudok Okresného súdu Poprad sp.zn. 17C/75/2011-149 nadobudol

právoplatnosť dňa 30.07.2015 a vykonateľnosť dňa 04.08.2015. Dňa 17.08.2015 podal žalobca návrh na vykonanie exekúcie podľa ust. § 38 Exekučného poriadku. Na základe predmetného návrhu bolo preto začaté exekučné konanie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Barbory Hovanovej so sídlom Gorkého 8, Spišská Nová Ves, pod číslom exekúcie EX177/2015. Ako vyplýva zo súdneho spisu Okresného súdu Poprad 17C/75/2011 aj zo samotného rozsudku 17C/75/2011-149 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Cdo/75/2014-171 v predmetnej veci bol podaný návrh konajúceho súdu ešte pred scudzovacím úkonom žalovaného, ktorý si musel byť vedomý existencie splatnej pohľadávky voči žalobcovi. Žalobca má preto za to, že účelom scudzovacieho úkonu žalovaného bolo ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobcu riadne existujúcej v čase vykonávania scudzovacieho úkonu. K odporovateľnému právnomu úkonu, t.j. k prevodu nehnuteľností, došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a právnickou osobou, ktorej štatutárny orgán je na základe vyššie uvedených skutočností blízkou osobou z čoho vyplýva úmysel O. L., ako dlžníka, ukrátiť svojho veriteľa, t.j. žalobcu. V zmysle uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo/66/2012 zo dňa 18.12.2012, pasívna legitímácia vyplýva z § 42b ods. 2,3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odporovacia žaloba môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Na základe vyššie uvedených skutočností preto žalobca žiadal, aby súd určil, že zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným Okresným úradom Poprad, katastrálny odbor, okres Poprad, Obec Spišská Teplica, k.ú. Spišská Teplica na LV č. XXXX cit. vyššie, je voči žalobcovi neúčinným právnom úkonom.

3. Žalovanému bolo dňa 06.10.2016 doručené uznesenie č.k. 2C/286/2016-25 zo dňa 14.09.2016, ktorým konajúci súd vyzval žalovaného, aby sa písomne vyjadril k žalobe, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny na ktoré sa odvoláva, označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to žalobou doručenou konajúcejmu súdu dňa 13.07.2016, výpisom z LV č. XXXX zo dňa 22.06.2016, výpisom z LV č. XXXX zo dňa 31.08.2011, rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 17C/75/2011-149 zo dňa 28.02.2014, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co/75/2014-171 zo dňa 28.04.2015, upovedomením o začatí exekúcie súdnym exekútorom JUDr. Barbarou Hovanovou so sídlom Exekútorského úradu Gorkého, 805 21 Spišská Nová Ves vo veci EX177/2015, čestným prehlásením o nevrátení dlžnej sumy zo strany žalobcu zo dňa 12.06.2017, výpovedou žalovaného.

4. Súd dôvodil, že odporovať možno len úkonom dlžníka. Len dlžník totiž môže ukrátiť nároky veriteľa. Ak iná osoba než dlžník urobí úkon, ktorým by sa ukrátili práva veriteľa, nemá to za následok vznik odporovateľnosti. Dlžníkov právny úkon musí ukracovať uspokojenie vymáhateľnosti pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie (zmenšenie majetku), ktoré bráni k uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň v časti. Z toho vyplýva, že ten, kto odporuje, musí dokazovať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka. Nestačí, že sa majetok dlžníka zmenšil, musí sa preukázať, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku. Ďalšími predpokladmi odporovateľnosti sú a/ k právnomu úkonu, ktorému sa má odporovať, došlo v posledných troch rokoch. Uvedená lehota sa počíta spätne od urobenia úkonu, ktorým sa odporuje; ak je napádaný právny úkon, urobený neskôr, nemožno mu už odporovať. Inak povedané nárok na odporovanie zaniká uplynutím trojročnej lehoty, ktorá začína plynúť od urobenia právneho úkonu (od jeho vzniku). Na uplynutie lehoty troch rokov súd prihliada z úradnej povinnosti, pretože nárok na odporovanie zaniká, nepremičuje sa. Ide o prepadnú (prekluzívnu) lehotu.

b/ právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strane známy. Druhou stranou môže byť ktokoľvek, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. Preukázanie, resp. preukázovanie toho, či úmysel ukrátiť veriteľa bol známy druhej strane, je zložitou skutkovou otázkou, ktorá by sa mala posudzovať v celom kontexte okolností, za ktorých došlo k právnomu úkonu. Napriek tomu, že zákon používa formuláciu, ktorá by nasvedčovala tomu, že na odporovateľnosť stačí úmysel ukrátiť veriteľa, musí dôjsť k skutočnému (faktickému) ukráteniu. Úmysel sám o sebe bez ukrátenia uspokojenia nároku veriteľa nestačí na vznik nároku na odporovanie.

c/ úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými boli veriteľ a dlžník ukrátení a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkyimi osobami alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Táto vyvrátiteľná právna domnienka uľahčuje právnu pozíciu veriteľa, hoci aj tu existuje zákonná výnimka.

Uvedené totiž neplatí, ak druhá strana (blízka osoba) dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla rozpoznať.

5. Dôkazným bremenom zákon zaťažuje druhú stranu odporovateľného úkonu, keďže ustanovuje, že táto domnienka neplatí len vtedy, ak druhá strana preukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Žalobcovi stačí tvrdiť, že napádaným úkonom došlo k jeho ukráteniu. Ak žalovaný (blízka osoba) mieni dosiahnuť zamietnutie žaloby, musí dokazovať vynaloženie náležitej starostlivosti, ktorá však nepostačovala na poznatky o úmysle dlžníka ukrátiť jeho veriteľa. V tejto spojitosti má žalovaný nielen povinnosť tvrdenia, ale i dôkaznú povinnosť a nadväzne aj dôkazné bremeno. Aktívna legitímácia v konaní o neúčinnosti právneho úkonu prislúcha ktorémukoľvek veriteľovi, ktorý bol ukrátený napadnutým právnym úkonom za predpokladu, že má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Pasívnu legitímáciu v konaní, predmetom ktorého je odporovateľný právny úkon má ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu prospech. Pokiaľ ide o zákonom stanovenú trojročnú prepadnú (prekluzívnu) lehotu, táto sa počíta spätne od urobenia úkonu, ktorým sa odporuje a na jej uplynutie súd prihliada z úradnej povinnosti. Súd teda ex offo skúmal uvedenú otázku a konštatuje, že táto lehota bola žalobcom zachovaná, nakoľko žalobou napádaný úkon, zmluva o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a vklad vlastníckeho práva bol povolený dňa 16.02.2015 a žaloba na súd bola doručená dňa 13.07.2016, teda v zákonom stanovenej prekluzívnej trojročnej lehote. V danom prípade sa teda žalobca domáhal odporovateľnosti právneho úkonu s tým, že malo dôjsť ku kráteniu uspokojenia jeho vymáhanej pohľadávky. Aktívne legitimovaným na podanie tejto žaloby bol žalobca, ktorý mal v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi, teda žalovanému, vymáhateľnú pohľadávku, pričom z hľadiska ustanovenia § 42a Občianskeho zákonníka, nie je rozhodujúce, či ide o pohľadávku splatnú, či nesplatnú, prípadne budúcu; významné je, že vznikol záväzkový právny vzťah z ktorého vznikla pohľadávka alebo z ktorého má pohľadávka v budúcnosti vzniknúť. Aktívne vecne legitimovaný k odporovacej žalobe je preto len ten, kto má voči dlžníkovi pohľadávku v čase, keď bol urobený namietaný právny úkon a to aj pohľadávku nesplatnú alebo pohľadávku, ktorá má na základe vzniknutého záväzkového právneho vzťahu vzniknúť až v budúcnosti. Pohľadávka voči dlžníkovi pritom nemusí byť v tej dobe ešte vymáhateľná. Z hľadiska vecnej legitímácie k odporovacej žalobe postačí, aby pohľadávka voči dlžníkovi bola vymáhateľná aspoň v čase rozhodnutia súdu o podanej odporovacej žalobe. Zo spisu vyplýva, že bol podaný návrh na začatie exekúcie oprávneného, t.j. žalobcu proti žalovanému. Ďalším predpokladom odporovacej žaloby je, keď odporovateľným úkonom dlžníka došlo k zmenšeniu majetku dlžníka v tom smere, že sa tým ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky. V súlade s ustálenou súdnou praxou a citovaného ustanovenia § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka dlžníkov právne úkony skracujú pohľadávku veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka hoci nebyť týchto úkonov, by sa z majetku dlžníka aspoň čiastočne uspokojil. Žalobca odporuje právny úkon - zmluvu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, teda úkon, na základe ktorého žalovaný nadobudol majetok na základe zmluvy, teda jednoznačne došlo k zmenšeniu majetkovej sféry O. L., ktorý je dlžníkom žalobcu v predchádzajúcom konaní.

6. Dňa 17.08.2015 podal žalobca ako oprávnený, návrh na vykonanie exekúcie podľa ust. § 38 Exekučného poriadku. Na základe predmetného návrhu bolo začaté exekučné konanie na exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Barbory Hovanovej so sídlom Gorkého 8, Spišská Nová Ves pod číslom exekúcie EX177/2015, ktorý dňa 02.10.2015 vydal upovedomenie o začatí exekúcie v predmetnej veci. Z upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 02.10.2015 konajúci súd zistil, že na Exekútorskom úrade súdnej exekútorky JUDr. Barbory Hovanovej, bolo začaté exekučné konanie na základe vykonateľného exekučného titulu na peňažné plnenie rozsudku č.k. 17C/75/2011-149 zo dňa 28.02.2014 vydaného Okresným súdom Poprad a rozsudku č.k. 11Co/75/2014-171 zo dňa 28.04.2015 vydaného Krajským súdom Prešov proti povinnému L. O., bytom A. XXX, S. J., E.. XX.XX.XXXX, ktorý nie je vlastníkom takého majetku, ktorý by bolo možné zexekvovať v prospech žalobcu, teda nedisponuje takým majetkom, ktorým by prípadne uspokojil celú pohľadávku žalobcu. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že pohľadávku je možné uspokojiť z nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX, k.ú. S. J., ktoré sú teraz majetkom žalovaného. Vzhľadom k tomu, že súd zistil, že v danom prípade boli splnené všetky predpoklady na úspešnú odporovateľnosť napádaného právneho úkonu, žalobe žalobcu vyhovel. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súdu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Podľa § 262 ods. 2

CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Podľa § 263 ods. 1 CSP ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta. O trovách konania rozhodol súd v zmysle vyššie citovaných zákonných ust. CSP a keďže bol žalobca v konaní úspešný, súd mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. V podanom odvolaní navrhol žalovaný napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť ďalej na konanie.

8. Namietal, že súd nevyhodnotil správne dôkazy, rozhodnutie postráda porušenie pravidiel formálnej logiky a nezohľadňuje skutočnosti v prospech žalovaného. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), a to nesprávnym vyhodnotením dôležitosti a pravdivosti dôkazov a porušením pravidiel formálnej logiky. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), nakoľko správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), a to porušením práva na nezávislý a nestranný súd, zásady rovnosti zbraní a zákazu ľubovôle, práva na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní a práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Pre záver o ekvivalencii plnení nestačí samotné znenie scudzovacej zmluvy. Súd musí v konaní o odporovacej žalobe konštatovať, že ide o reálne ekvivalentný právny úkon. V tomto konaní musí byť preto záver o tom, že napadnutý právny úkon je ekvivalentným úkonom vždy bezpečne preukázaný, a to nie s poukazom na jeho znenie, ale zistením, že za plnenie ktoré ním dlžník stratil, nadobudol iné plnenie skutočne rovnocennej povahy. Zistenie týchto skutočností nemožno v napádanom rozhodnutí identifikovať a súd prvej inštancie sa touto podmienkou zákonného postupu pre odporovateľnosť právneho úkonu nijako nezaoberal. Ďalej poukazujeme, na to, že aj keď by bolo v konaní zistené že žalovaný nadobudol nehnuteľnosti dlžníka bez toho, aby mu za ne naozaj (reálne) poskytol ich obvyklú cenu alebo inú primeranú (rovnocennú) náhradu, je nevyhnutné náležite posúdiť i to, či dlžník previedol naňho nehnuteľnosti v úmysle ukrátiť veriteľa a či žalobcovi bol tento úmysel dlžníka známi. Ani túto okolnosť súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí nespomína a v priebehu konania sa s ňou nijako nevysporiadal. Žalobca má pritom povinnosť vo svojej žalobe preukázať vedomosť žalovaného, na ktorého dlžník previedol svoj majetok odporovateľným právny úkonom, že o úmysle dlžníka vedel. V predmetnej právnej veci skutkové okolnosti samy o sebe nepreukazujú vedomosť žalovaného o úmysle dlžníka ukrátiť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu. Súd mal preto povinnosť viesť konanie k veľmi starostlivej verifikácii vzťahu medzi žalovaným a dlžníkom, čo však v predmetnom konaní úplne absentuje. Súd prvej inštancie vyššie uvádzané skutočnosti vôbec nezal v úvahu a v odôvodnení napádaného rozhodnutia nekvalifikovane uviedol, že boli splnené všetky predpoklady na úspešnú odporovateľnosť napádaného právneho úkonu. Napádané rozhodnutie okrem vyššie uvádzaných nedostatkov neposkytuje ani presvedčivé odôvodnenie a obhajobu výrokov súdu vyslovených v napádanom rozhodnutí. Nie je pritom podstatný rozsah strán rozhodnutia ale obsahová stránka jeho odôvodnenia, ktoré je súd povinný koncipovať tak, aby bolo dostatočne racionálne a presvedčivé. V súvislosti s napádaným rozhodnutím uvádzame, že právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia je pritom v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia. Iba ak je rozhodnutie dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné - neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne. Súd musí dbať na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Podstatnou súčasťou právnych záruk v konaní podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy je teda právo na logické, spravodlivé a zákonné odôvodnenie rozhodnutia. S poukazom na uvádzané okolnosti je nutné konštatovať, že úvaha súdu prvej inštancie pri hodnotení predložených dôkazov a návrhov strán sporu nebola výsledkom logického uvažovania a samotné rozhodnutie nezohľadnilo všetky skutočnosti. Napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, je nepreskúmateľné, celé rozhodnutie sa javí ako logicky nekonzistentné a nepresvedčivé.

9. V podanom vyjadrení k odvolaniu navrhol žalobca potvrdiť rozsudok ako vecne správny a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Na č. I. 83 - 86 právny zástupca AK Hudzík & Partners, s.r.o. so sídlom v Poprade uviedol, že o určenie neúčinnosti právneho úkonu si Vám v nadväznosti na Uznesenie Okresného súdu Trebišov 2C/286/2016-80 z 30.01.2018 si Vám k odvolaniu žalovaného dovoľujeme uviesť, že odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Trebišov považujeme za správny a poukazujeme na úspech žalobcu pred súdom prvej inštancie. V napadnutom rozsudku sa súd dostatočne vysporiadal s procesnou situáciou a správne rozhodol. Máme za to, že aj odôvodnenie uvedeného rozsudku je riadne, správne, zákonné, zrozumiteľné a dostatočné a súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Vo vzťahu ku konkrétnym námietkam žalovaného uvedeného v odvolaní poukazujeme predovšetkým na bod 30. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie jednoznačne konštatuje, že počas konania dospel k záveru, že povinný dlžník nie je vlastníkom takého majetku, ktorý by bolo možné zexekúovať v prospech žalobcu, teda žalovaný nedisponuje takým majetkom, ktorým by prípadne uspokojil celú pohľadávku žalobcu a zároveň konštatuje, že pohľadávku je možné uspokojiť z nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX, D..Ú.. S. J., ktoré sú teraz majetkom žalovaného. Súd prvej inštancie pritom uvádza aj dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané a na základe ktorých dospel k citovaným záverom. Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Trebišov 2C/286/2016 zo dňa 10. októbra 2017 podľa § 387 ods. 1 zák. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti uvádzané už počas konania na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd výstižne a presvedčivo vysporiadal.

11. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

12. Procesné podmienky (podmienky konania) definuje samotný CSP v § 161 ods.1 ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania, t. j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu [právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu - vada tejto podmienky je však reglementovaná samostatne v § 365 ods.1 písm. c)] a procesné podmienky na strane strán sporu (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom a riadne plnomocenstvo zástupcu) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Vadu predpokladanú v § 365 ods.1 písm. a) CSP má tak konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek uvedeným nedostatkom.

13. Konanie na súde nemá žalovaným tvrdené nedostatky a to z dôvodov, na ktoré súd správne poukazuje.

14. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zák., právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje jeho pochybenie. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho

postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

15. Skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a preto ani nemohlo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

16. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Žalovaným v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde bolo takou inou vadou postihnuté.

18. Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 365 ods.1 písm. e) CSP] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami sporu navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana sporu, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Žalovaný v odvolaní neoznačuje konkrétne dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný, ale iba všeobecne tvrdí nevykonanie dokazovania.

20. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

21. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke sú správne, lebo majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. g) CSP je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré strana sporu uplatnila v súlade s § 366 písm. d) CSP (Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie), nemôže obstať súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozsudku súdu, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom a strana sporu ich neuplatnila, hoci len preto, že o nich nevedela, nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že stranou sporu uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom) a v danej veci sú právne významné; nie je odvolanie opodstatnené.

23. Žalovaný v odvolaní neuvádza žiadny prostriedok procesnej obrany, ktorý nebol uplatnený v konaní pred súdom a ktorý bez svojej viny nemohol uplatniť.

24. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.2 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú strany sporu na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

25. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

26. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť, že súd sa vypořiadal s procesnou situáciou a zákonne rozhodol, vo vzťahu ku konkrétnym námietkam žalovaného je správna a presvedčivá konštatácia, že povinný dlžník nie je vlastníkom takého majetku, ktorý by bolo možné zexekvovať v prospech žalobcu, teda žalovaný nedisponuje takým majetkom, ktorým by prípadne uspokojil celú pohľadávku žalobcu a okrem toho výrazne presvedčivé sú dôvody, že pohľadávku je možné uspokojiť z nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX, D.. Ú.. S. J., ktoré sú teraz majetkom žalovaného, len tento majetok je v evidencii, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu.

27. Keďže ani v odvolacom konaní neprodukoval žalovaný žiadne dôkazy, jeho námietky o tom, že by súd neposúdil správne túto vec a že je treba zrušiť rozsudok, sú irelevantné, nepodstatné a bez právneho významu.

28. V súvislosti so správnosťou napádaného právneho úkonu je treba zvýrazniť, že z rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/75/2014-171 zo dňa 28. apríla 2015 súd prvej inštancie správne zistil, že Krajský súd v Prešove zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 € s 2 % úrokom mesačne od 27.3.2009 do 27.6.2009 vrátane a okrem iného návrh žalobcu na zaplatené 2 % mesačne od uvedeného dátumu do zaplatenia zamietol a zároveň potvrdil rozsudok súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania a náhradu trov konania ako aj nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania a trovy právneho zastúpenia, tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 30.7.2015. Z výpisu LV č. XXXX zo dňa 22.6.2016 súd prvej inštancie zistil, že vlastníkom citovaných nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu na základe vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam V-354/2015 zo dňa 16.2.2015, ktorých vklad bol povolený dňa 16.2.2015 pod číslom V-354/2015 sa stala spoločnosť Helmech, o. z., Pod Brehom 137/17 so sídlom Brehov. Keďže len dlžník ukrátiť nároky veriteľa a dlžníkov právny úkon musí ukracovať uspokojenie vymáhateľnosti pohľadávky veriteľa, s poukazom na § 42a Obč. zák., nie je rozhodujúce či ide o pohľadávku splatnú, či nesplatnú,

prípadne budúcu, významné je, že vznikol záväzkový právny vzťah, z ktorého vznikla pohľadávka alebo z ktorého má pohľadávka v budúcnosti vzniknúť. Na základe podanej exekúcie zo dňa 17.8.2015 podľa § 38 Ex. por., u exekútorky JUDr. Hovanovej EX/177/2015 bolo dané upovedomenie o začatí exekúcie a zistené, že proti povinnému L. O., I. S. J., nie je vlastníkom takého majetku, ktorý by bolo možné zexekvovať v prospech žalobcu, teda nedisponuje takýmto majetkom, ktorý by prípadne uspokojil celú pohľadávku a preto jedine z tejto nehnuteľnosti LV č. XXXX je možné uspokojiť pohľadávku žalobcu. Tento majetok však už nie je majetkom dlžníka, ale žalovaného.

29. Výrok o trovách odvolacieho konania sa odôvodňuje § 396 CSP, lebo za vyjadrenie, ktoré je veľmi stručné, nie je možné priznať trovy odvolacieho konania úspešnému žalobcovi, nejde teda o účelne vynaložené trovy a neúspešná strana nemá na ne právo.

30. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.